

NOMINACJA PROFESORSKA

_ PROF. DR HAB. PAULINA KOMOROWSKA-BIRGER

_ FOT. MAREK LALIKO

_ Postanowieniem z 21 grudnia 2012 r. Prezydent RP Bronisław Komorowski nadał dr hab. Paulinie Komorowskiej-Birger tytuł profesora w dziedzinie sztuk plastycznych.

Z wielką satysfakcją informuję o nominacji profesorskiej dla naszej wieloletniej współpracownicy i znakomitej artystki, zasłużonej pedagog i lubianej koleżanki, Pauliny Komorowskiej-Birger. Historia pracy Pauliny Komorowskiej-Birger w Uniwersytecie Zielonogórskim jest tożsama z historią tworzonego od podstaw 22 lata temu Instytutu Sztuki i Kultury Plastycznej. Należy ona do grona najwcześniej zatrudnionych, młodych pracowników naukowych, których życiowym zadaniem było związać się z intelektualną elitą zielonogórską i w pewnym momencie przejąć odpowiedzialność za kształcenie artystyczne od pedagogów dojeżdżających z innych ośrodków akademickich. Tym bardziej cieszy nas jej artystyczny i naukowy rozwój, że zadanie to Paulina Komorowska-Birger wykonała znakomicie. Nasza koleżanka wywarła trudny do przecenienia wpływ na dorobek i obecny styl pracy zespołu pedagogów Instytutu Sztuk Wizualnych.

Paulina Komorowska-Birger studia artystyczne ukończyła w 1990 r. broniąc dyplom na Wydziale Ceramiki i Szkła PWSSP obecnie ASP we Wrocławiu. Aneks tego dyplomu stanowiły prace malarskie, co już na samym początku wskazuje na potrzebę i zdolność dzielenia uwagi na różne dyscypliny i techniki artystycznej wypowiedzi. Ta osobista możliwość i dyspozycja rozwinęły się przez ostatnie dwadzieścia lat, owocując interesującym i bardzo zróżnicowanym dorobkiem spojonym głęboką myślą nad uniwersalnymi tematami, współczesną egzystencją człowieka, istotą twórczości i sztuki oraz waloryzacją prywatności w obszarze kultury. W twórczych poszukiwaniach Pauliny

Komorowskiej-Birger najważniejsze miejsce od lat zajmują: przedmiot-obiekt jako zapis doświadczeń i działań, instalacja jako kompozycja obiektów lub jednorodna przestrzeń, fotografia jako dokumentacja autorska, wreszcie film - jako rejestracja zdarzeń rozgrywających się w czasie. W licznych realizacjach wszystkie te środki wypowiedzi współtłumnieją i wchodzą w celowo projektowane interakcje. Przy całej różnorodności środków wypowiedzi, podstawowym materiałem, z którego autorka tworzy swoje prace, pozostaje szkło prezentowane zazwyczaj w postaci filigranowej, kunsztownej i przejrzystej struktury drobnych nitek, kojarzącej się z nicią jedwabnika. Mamy tu do czynienia z twórczością raczej wyciszoną, prywatną i domową w znaczeniu świadomego procesu „zadomowienia sztuki”, o czym pisze w tekście krytycznym poświęconym sztuce Pauliny Komorowskiej-Birger prof. Beata Frydryczak. Motywem wie-

lu prac i realizacji jest poetycka rekonstrukcja domostwa i sprzętów domowych oraz zamieszkujących wśród nich osób z ich przeszłością, terażniejszością i przyszłością, z ich problemami i nadziejami, z ich dynamizmem i nostalgiami. Autorka w pełen inwencji sposób ponawia użycie zastygłych szklanych nitek jako materiału przekształcającego adaptowane przez nią do sztuki znalezione lub spreparowane przedmioty. W tej świetlistej i poetyckiej materii odnajdujemy więc zatopione zdjęcia i ręcznie malowane przedstawienia, urzędowe pisma i kserokopie, kasztany i korki od szampana i wiele innych cytatów materialnego świata, które przeistaczają się w gotowych dziełach w doniosłe dokumenty realności. Artystyczny dorobek Pauliny Komorowskiej-Birger posiada wszelkie znamiona oryginalnej i odpowiedzialnej drogi prowadzącej ku mistrzostwu. A sformułowane i komunikowane przez autorkę indywidualne odkrycia w obszarze sztuki posiadają charakter uniwersalnych wypowiedzi.

Dorobek ten stanowią dziesiątki wystaw, które odbyły się w różnych galeriach w Polsce i za granicą, w miejscach o istotnym znaczeniu dla kultury lokalnej, ale też w miejscach prestiżowych i ważnych w skali kraju, jak: Międzynarodowe Centrum Sztuki w Poznaniu, Muzeum Narodowe w Poznaniu, Galeria Awangarda BWA we Wrocławiu, Galeria Miejska tamże, gdzie odbyło się najwięcej indywidualnych pokazów artystki, Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze czy Galeria zielonogórskiego BWA, od lat zaliczana do czołówki polskich galerii budżetowych. O aktywności wystawienniczej Pauliny Komorowskiej-Birger świadczą też

— WYSTAWA INDYWIDUALNA, POSTĘPOWANIE O NADANIE TYTUŁU PROFESORA, RONDO SZTUKI, KATOWICE, CZERWIEC 2012 (FOT. GÓRNE: KAROLINA SPIAK, — DOLNE - KATARZYNA DZIUBA)

wystawy zorganizowane za granicą. Wśród nich należy wymienić prezentacje w: The Corning Museum of Glass, Corning, stan NY, USA; Cacao Fabryk w Helmond, Holandia; Galeria Miejska, Bistrita, Rumunia; Polski Instytut Kultury w Berlinie; Galeria Dartington Collage of Arts, Dartington, Anglia.

Począwszy od jesieni 1992 r. Paulina Komorowska-Birger jest pracownikiem dydaktycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego, dawniej Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Od tego czasu pracowała na różnych stanowiskach dydaktycznych - od asystenta do kierownika pracowni dyplomującej. Niezmiennie angażowała się w sprawy naukowe i organizacyjne pełniąc w różnych okresach odpowiedzialne funkcje takie jak: kierownik Zespołu Badań Naukowych, zastępca dyrektora Instytutu Sztuki i Kultury Plastycznej czy prodziekana do spraw studenckich ostatniej kadencji. Pełniła również funkcje przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej oraz przewodniczącego Komisji Dyplomów. W ostatniej kadencji, przez cztery lata, reprezentowała Uniwersytet Zielonogórski w Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Jako samodzielny pedagog doprowadziła do dyplomu kilkudziesięciu studentów i wypromowała jednego doktora. W całym okresie zatrudnienia Paulina Komorowska-Birger wielokrotnie potwierdzała zaangażowanie graniczące z poświęceniem w pracy dla dobra naszej uczelni i w interesie studiującej tu młodzieży.

Oddam jeszcze głos zawodowemu teoretykowi sztuki, prof. Beacie Frydryczak, która o artystycznej praktyce Pauliny Komorowskiej-Birger pisze następująco: „...Paulina Komorowska-Birger, zbierając pamiątki dnia codziennego, kreując na nowo przedmioty pozbawione użyteczności, do tej użyteczności odwołuje się, buduje w świecie sztuki

swoje domostwo. Ale można też powiedzieć, że swoje domostwo buduje przenosząc do niego przedmioty sztuki. Do tej idei nawiązuje wprost praca „Pokoje”, zrealizowana w 2000 r. w Holandii, do niej nawiązuje też wystawa „Arche - fakty”, ale przede wszystkim większość obiektów. Jak gdyby moment styku sztuki i życia, tracąc na swej wyrazistości, pozwalał budować oswojoną a więc bezpieczną przestrzeń, która jak dom budowany cegła po cegle, tworzona jest z kolejnych, pojawiających się w jej granicach przedmiotów sztuki, by w końcu - jak „Pracownia” z wystawy „Arche - fakty”, - być gotową do zamieszkania.

Zamieszkanie to sens bycia w świecie, polegający na pokonaniu obcości rzeczy przez ich przyswojenie, a dzięki temu stworzenie domostwa rozumianego jako świat znaczeń i sensów, a nie jako materialność czy fizyczność. To również wprowadzanie sensów w przestrzeń już zamieszkiwaną, a jeżeli tą przestrzenią jest sztuka, to staje się ona domem zawsze otwartym, wciąż budowanym i zdomowianym. Zdomowienie oznacza i określa przestrzeń najbliższą; dom, nie w sensie dosłownym, lecz w sensie najbliższym temu o czym mówi Bachelard - jako to co uwewnętrznione, duchowe i jako to co poetyckie. Zdomowienie to zamieszkiwanie rozumiane jako stan duchowy - to nie przebywanie w danym miejscu lecz jego interioryzacja. Dom jest wpisany w nas; to bezpieczeństwo, bliskość chroniąca przed obcością świata, zapewniająca sferę osobności i prywatności; to nasze wspomnienia, teraźniejszość i przyszłość w postaci projekcji i oczekiwań. Dom jako przestrzeń wewnętrzną nie daje się przedstawić - ale daje się przeżyć, doświadczyć w dziełach poetyckich, dokładnie takich jak kolejne realizacje Pauliny Komorowskiej-Birger...”

Ryszard Woźniak

HABILITACJA DUSZPASTERZA AKADEMICKIEGO KS. PAWŁA PRÜFERA

Już od ponad dziewięciu lat na Uniwersytecie Zielonogórskim posługę duszpasterza akademickiego prowadzi ks. Paweł Prüfer. Moment przybycia do Zielonej Góry bezpośrednio po studiach specjalistycznych we Włoszech i uzyskaniu tam stopnia doktora nauk społecznych w 2004 r., zainicjował pracę na rzecz środowiska akademickiego naszej uczelni. Nie tylko posługa duszpasterska, ale i zaangażowanie o charakterze dydaktyczno-naukowym, z roku na rok owocowały coraz bardziej krystalizującym się dążeniem do uzyskania samodzielności w prowadzeniu badań naukowych. I tak, 4 lutego 2013 r. na Wydziale Nauk Historycznych i Społecznych Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie ks. Paweł Prüfer - po kolokwium i wykładzie - otrzymał stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie socjologia. Rada Wydziału NHiS UKSW podjęła tę uchwałę jednogłośnie.

To bardzo cieszy, że kolejna osoba z zielonogórskiego środowiska naukowego, wykazała się tak dużymi umiejętnościami i kompetencjami - jako socjolog. Warto dodać, że w procesie habilitacyjnym kandydata i w jego pragnieniach, by uzyskać możliwość samodzielnego prowadzenia